

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У 11814/22 (2018)
06.03.2026. године
Београд

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ У НИШУ			
Примљено: 7. 5. 2026.			
Орг. Јед.	Број	Пралог	Бројевит
	226/1		

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Наташе Коцић Филиповић и Јелене Ђорић Вујачић, чланова већа, са судским саветником Наталијом Манојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Александра Костадиновића из Ниша, Булевар Немањића бр. 63/12, кога заступа пуномоћник Злата Д. Ивковић, адвокат из Прокупља, ул. 9. октобар бр. 10, ради поништаја одлуке Савета Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, Ниш, ул. Ђирила и Методија бр. 2, број 79/4 од 07.03.2018. године, у предмету конкурса у високом образовању, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.03.2026. године, донео је

ПРЕСУД У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА одлука Савета Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, Ниш, број 79/4 од 07.03.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Савет Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, Ниш, да тужиоцу Александру Костадиновићу из Ниша, Булевар Немањића бр. 63/12, накнади трошкове управног спора у износу од 16.890.00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореном одлуком, одбијена је жалба тужиоца др Александра Костадиновића, број 275/30-01 која је достављена Универзитету у Нишу, дана 18.01.2018. године, заведена под бројем 8/16-02-004/19-001, изјављена против Закључка Научно-стручног већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу, број 8/18-01-008/17-052 од 25.12.2017. године, а Решењем Сената Универзитета у Нишу СНУ број 8/16-01-001/18-018 од 29.01.2018. године достављена Савету Филозофског факултета Универзитета у Нишу, као неоснована.

У тужби, поднетој Управном суду дана 20.04.2018. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења Савета Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, број 79/4 од 07.03.2018. године, о чијој законитости Суд одлукује у овом управном спору, при чему је оспорио и законитост Одлуке декана Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, број 275/30-01 од 25.06.2017. године, о чијој законитости је, услед раздвајања, одлучено у предмету овог Суда који се води под бројем У 6716/18.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа, број 79/4 од 07.03.2018. године, из свих законом прописаних разлога, наводећи да је дана 15.09.2016. године декан Филозофског факултета Универзитета у Нишу, расписао конкурс за избор у звање и заснивање радног односа наставника у звање доцент за ужу научну област Српска и компаративна књижевност (Српска књижевност 18. и 19. века – Основе академског писања), који је објављен у дневном листу Народне новине. Даље, наводи да су се на расписани конкурс пријавила два кандидата: тужилац и др Маја Стојковић, након чега је покренута конкурсна процедура. На седници одржаној дана 25.05.2017. године, Научно-стручно веће за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу, донело је Закључак, број 8/18-01-003/17-008, којим се “одлаже доношење одлуке о избору у звање доцент за ужу научну област Српска и компаративна књижевност (Српска књижевност 18. и 19. века – Основе академског писања), јер су чланови Научно-стручног већа од декана добили информацију да је конкурс расписан за предмет који не постоји у акредитованим студијским програмима Факултета. Декан овог факултета, дана 28.06.2017. године, доноси Одлуку, број 275/30-01, о поништавању овог конкурса. Тужилац истиче да је, према члану 16. став 2. Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу, наведену одлуку о поништавању конкурса донео пре свега ненадлежни орган, да је иста неблаговремена, при чему иста не садржи ни поуку о правном леку, нити су са њом упознати учесници на конкурс. Дана 29.11.2017. године од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја састављен је Записник о ванредном инспекцијском надзору, обављеном због поништавања предметног конкурса, из ког произилази да је Наставно-научном већу Факултета наложено да, у сарадњи са Депарتمانом за српску и компаративну књижевност Филозофског факултета у Нишу, утврди да ли наведена предметна област обухвата предмете студијских програма који су акредитовани на Факултету и да се на основу утврђених чињеница размотри основаност Одлуке декана број, 275/30-01 од 28.06.2017. године. Департман за српску и компаративну књижевност Филозофског факултета у Нишу је, на седници одржаној дана 13.12.2017. године, констатовало које предмете обухвата област Српска књижевност 18. и 19. века, међутим, стручно мишљење Департамана уопште није стављено на гласање од стране декана на седници ННВ Филозофског факултета у Нишу, одржаној дана 20.12.2017. године. О постојању Одлуке о поништавању конкурса за избор наставника, тужилац је сазнао тек након што је ректор Универзитета, одговорио на захтев тужиоца за приступ информацијама од јавног значаја, упућеног декану Филозофског факултета у Нишу, дана 26.09.2017. године. Наводи да је у образложењу оспорене одлуке, Савета Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, наведено да је након расписивања конкурса Влада РС донела одлуку о максималном броју запослених на овом факултету и смањењу максималног броја запослених, као и да из Одлуке Владе РС јасно произилази да се наведено односи

само на будуће поступке и конкурсе, те да су Одлука Савета и одлука декана о поништају конкурса котрадикторне, односно да имају различите разлоге, те да је поводом жалбе тужиоца одлучивано на две седнице, и то дана 22.02.2018. године и дана 02.03.2018. године, на суштински различите начине, где је најпре гласано да се поништи конкурс, а потом да се одбије жалба тужиоца. Предлаже да Суд донесе пресуду којом ће тужбу тужиоца уважити, поништити оспорено решење и одлуку декана, број 275/30-01 од 28.06.2017. године и предмет вратити туженом на поновно одлучивање, као и да туженог обавезе да му надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе и трошкове на име такси за тужбу и пресуду по одмерању суда.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, истакао, најпре, приговор застарелости вођења управног спора, односно неблаговремености поднете тужбе, наводећи да је конкурс расписан дана 15.09.2016. године, да је крајњи рок за окончање конкурса био дан 07.04.2018. године у складу са Законом о високом образовању, а да је тужилац тужбу поднео дана 20.04.2018. године, односно након истека рока у којем је могао да тражи поништај одлуке Декана Филозофског факултета у Нишу. Осим наведеног, истиче да се процедура око избора спроводила сагласно члановима 85., 100., 101., 104., 105. и 107. Статута Факултета, да је дана 25.05.2017. године, декан Филозофског факултета у Нишу, обавестила Научно-стручно веће за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу, да предмет за који је расписан конкурс не постоји ни на једном акредитованом програму који се реализује на Филозофском факултету у Нишу, због чега је наведено Веће донело Закључак о одлагању доношења одлуке о избору дана 25.05.2017. године, након чега је дана 28.06.2017. године декан донела Одлуку о поништавању конкурса, против које је жалбу изјавио тужилац дана 11.10.2017. године. Сенат Универзитета у Нишу је дана 29.01.2018. године, донео решење којим је наложио да се жалба тужиоца достави Савету Филозофског факултета у Нишу, који је одржао седницу, најпре, дана 22.02.2018. године, на којој се гласало о жалби, али на којој није могла бити донета одлука, јер није било потребне већине за доношење одлуке, због чега је као тачка дневног реда жалба тужиоца била и на седници одржаној дана 07.03.2018. године, када је донета одлука да се жалба тужиоца "одбаци". Истиче да је након расписивања конкурса Влада Републике Србије донела Одлуку о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе за 2017. годину ("Сл. гласник РС", број 61/17), којом је Филозофском факултету, Универзитета у Нишу, смањен максималан број запослених са 237 на 230, па како је нејасно за које се предмете наставник бира и које би било његово оптерећење у настави, односно норма часова предавања, то не постоје разлози рационалности и целисходности расписаног конкурса у складу са политиком запошљавања на Факултету и Универзитету. Предлаже да Суд одбије тужбу тужиоца, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене јавне расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући

законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења, произилази да је тужилац поднео жалбу против Одлуке о поништавању конкурса за избор наставника, број 275/30-01 од 28.06.2017. године, коју је донео декан Филозофског факултета у Нишу. Жалба је достављена Универзитету у Нишу дана 11.10.2017. године, и заведена под бројем 8/18-02-001/17-008, а накнадни захтев за одлучивање по поднетој жалби, тужилац је доставио Универзитету у Нишу дана 18.12.2017. године. Научно-стручно веће за друштвено-хуманистичке науке је утврдило да није надлежно да одлучује по поднетој жалби тужиоца и донело је Закључак о одбацивању жалбе тужиоца због ненадлежности, број 8/18-01-008/17-052 од 25.12.2017. године, против ког Закључка је тужилац изјавио приговор, број 275/30-01, који је Универзитету достављен дана 18.01.2018. године и заведен под бројем 8/16-02-004/18-001. У поднетом “приговору” - жалби истицано је да је наведено Веће морало да утврди који је надлежни орган да одлучује по поднетој жалби изјављеној против одлуке декана од 28.06.2017. године, те да му достави жалбу и о томе обавести странку, због чега је предложено да се Закључак Већа поништи и предмет врати на поновни поступак првостепеном органу. Одлучујући по жалби тужиоца против Закључка Већа од 25.12.2017. године, Сенат Универзитета у Нишу, утврдио је да је Научно-стручно веће исправно одлучило о својој надлежности, сагласно члану 44. Статута Универзитета у Нишу, у ком делу је потврдио Закључак Већа, међутим, нашао је и да је жалба тужиоца основана у делу у којем је истицано да је наведено Веће требало да утврди који је орган надлежан да одлучује по жалби, те је једногласно донета одлука Сената, о делимичном усвајању жалбе тужиоца, тако што се мења у диспозитиву Закључак Научно-стручног већа за друштвено-хуманистичке науке, број 8/18-01-008/17-052 од 25.12.2017. године, додавањем става 2. који гласи: “Жалба др Александра Костадиновића из претходно става доставља се на решавање Савету Филозофског факултета у Нишу, као надлежном да решава о жалбама изјављеним на одлуке декана факултета”. Решење Сената Универзитета у Нишу, СЛУ бр. 8/16-01-001/18-018 од 29.01.2018. године, достављено Филозофском факултету, Универзитета у Нишу дана 05.02.2018. године. Председник Савета заказао је седницу дана 22.02.2018. године на којој је као тачка дневног реда било одлучивање по жалби тужиоца, међутим, одлука није донета, јер није било потребне већине гласова за доношење одлуке. Нова седница Савета заказана је и одржана дана 02.03.2018. године, на којој је, такође, као тачка дневног реда било одлучивање по жалби тужиоца и на којој је изгласано да се жалба тужиоца одбије, са разлога датих у образложењу Одлуке декана о поништају конкурса од 28.06.2017. године, односно јер се код расписивања конкурса за избор наставника и сарадника, поред навођења уже научне области за коју се наставник бира наводе и обавезни предмети из студијског програма које наставник треба да држи како би се одредила норма часова у складу са Уредбом о нормативама и стандардима услова рада универзитета и факултета за делатности које се финансирају из буџета (“Сл. гласник РС”, број 15/02...110/07), а у акредитованим студијским програмима који се реализују на Факултету, не постоје ни обавезни, ни изборни предмети – Српска књижевност 18. и 19. века, док је предмет – Основе академског писања, предмет из изборног блока.

Одредбом члана 63. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16 и 95/18 (Аутентично тумачење)), прописано је да се записник саставља о усменој расправи, другој важнијој радњи у поступку и о важнијим усменим изјавама странака, других учесника у поступку и трећих лица. Ставом 4. истог члана прописано је да записник који је сачињен сагласно пропису јесте јавна исправа и доказ о току и садржини предузетих радњи и датих изјава, изузев у деловима на које је стављена примедба. Одредбом члана 137. став 1. истог Закона прописано је колегијални орган доноси решење већином гласова укупног броја чланова, ако друкчије није прописано. Ставом 2. тог члана, прописано је да код подељеног број гласова, одлучује глас председавајућег колегијалног органа.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 22.04.2019. године, приликом одлучивања колегијални орган је дужан да сачини записник о већању и гласању са седнице колегијалног органа. Када колегијални орган приликом одлучивања сачињава записник о већању и гласању, записник садржи назив органа, радњу која се предузима, место, дан, и час када се радња предузима, управну ствар која је предмет поступка, лична имена чланова тог органа и имена присутних чланова, опис тока и садржине већања и гласања за донету одлуку, док записник са седнице колегијалног органа не мора да садржи имена чланова колегијалног органа, већ податак о броју чланова, броју присутних чланова и броју чланова који су за донету одлуку гласали. У списима предмета колегијалног органа достављених Управном суду, поводом тужбе изјављене против одлуке тог органа мора се налазити записник о већању и гласању, односно записник са седнице колегијалног органа. Када колегијални орган у мање значајним једностраначким управним стварима усвоји захтев странке о већању и гласању може сачинити забелешку на спису уколико се донетим актом не дира у јавни интерес, или интерес трећих лица нити је законом другачије прописано.

Како из увода оспорене одлуке произлази да је иста донета од стране колегијалног органа - Савета Филозофског факултета, Универзитета у Нишу, на седници одржаној дана 07.03.2018. године, а како се у списима предмета достављеним уз одговор на тужбу од стране туженог органа, не налази записник о већању и гласању, као доказ о току и садржини предузетих радњи и датих изјава приликом доношења тужбом оспорене одлуке, то су, по оцени овог Суда, учињене битне повреде правила поступка прописане одредбом члана 137. у вези са чланом 63. Закона о општем управном поступку. Наиме, када у управном поступку решава колегијални орган, поред записника о току рада таквог органа, води се обавезно и посебан, одвојени записник о већању и гласању који садржи: податке о лицима која улазе у састав тог колегијалног органа; податке о управној ствари о којој је решено; кратак приказ садржине изгласане одлуке; навођење за шта је који члан колегијалног органа гласао, посебно изношење ставова оних чланова који су остали у мањини – уз означавање имена чланова колегијалног органа, који су имали таква, одвојена мишљења. Како се у конкретном случају без записника не могу утврдити подаци које исти садржи, односно, да ли је седница одржана, нити да ли је на њој заиста донета оспорена одлука, Управни суд налази да оспорено решење нема упориште у списима предмета, која повреда је од утицаја за одлучивање у овој управној ствари.

Следствено претходно наведеном, у погледу недостатка Записника о већању и гласању, Суд налази да је неопходно постојање истог у списима предмета, управо са

разлога што је тужени орган у одговору на тужбу навео да је Савет Филозофског факултета у Нишу, на седници одржаној дана 07.03.2018. године, поново разматрајући жалбу тужиоца поводом Конкурса за избор у звање – доцент за ужу научну област Српска и компаративна књижевност (Српска и компаративна књижевност 18. и 19. века и Основе академског писања), донео одлуку већином гласова да се жалба одбаци, јер је од укупно 16 чланова Савета, седници присуствовало 14 чланова, за доношење одлуке је било потребно 9 гласова, за одбацивање жалбе тужиоца било је 10 гласова, да се жалба прихвати – 3 гласа и 1 глас уздржан, док је диспозитивом оспорене одлуке одлучено да се жалба тужиоца одбије, као неоснована, па је у вези са претходно наведеним нејасно која врста одлуке је заправо донета на наведеној седници, односно да ли је донета одлука да се жалба одбаци или одбије као неоснована. Осим наведеног, нејасно је и да ли је оспорена и достављена одлука заиста и донета на одржаној седници овог колегијалног органа, будући да одлука у уводу садржи само датум доношења одлуке, прецизније, сам увод не садржи број донете одлуке, већ се једино наводи да је одлука донета “на седници одржаној дана 07.03.2018. године”, док се у заглављу одлуке у горњем левом углу налази печат Универзитета у Нишу, Филозофског факултета, који носи број 79/4, али и потпуно други датум испод означеног броја и то датум “20.03.2018. године”, па се не може са сигурношћу утврдити који је датум доношења одлуке, нити који број одлука носи.

Суд је ценио приговор застарелости вођења управног спора, односно неблаговремености поднете тужбе, који је истакао тужени орган у одговору на тужбу, али налази да је исти неоснован, са разлога што је оспорена одлука донета дана 07.03.2018. године, па како је дата поука о правном леку да се против наведене оспорене одлуке туженог органа може поднети тужба Управном суду у року од 30 дана од дана достављања одлуке, при чему се у списима предмета не налази доставница као доказ из ког се може утврдити када је предметна одлука достављена пуномоћнику тужиоца, то се не могу прихватити овакви наводи туженог органа.

Са свих изнетих разлога, Управни суд је нашао да је тужени орган повредио правила поступка на штету тужиоца, па је на основу на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

У поновном поступку, надлежни орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањима и примедбама Суда у погледу поступка датим у овој пресуди, на основу члана члана 69. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09).

Одлучујући о захтеву за накнаду трошкова управног спора, Суд је нашао да је захтев тужиоца делимично основан, па је применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 150. став 2., члана 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...10/23), које одредбе се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Тужиоцу су признати трошкови управног спора и то на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у тужбом опредељеном износу од 16.500,00 динара, сагласно тарифном броју 44.

Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 43/23 и 56/25), као и на име таксе за тужбу у износу од 390,00 динара, сходно одредби члана 28. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94...91/25). Суд није досудио тужиоцу трошкове на име судске таксе за одлуку, имајући у виду да тужилац није таксени обвезник, јер се на основу напомене 1. Тарифног броја 24. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94...91/25), такса за одлуку плаћа само код одбијајућих и одбацујућих одлука, сагласно Тарифном броју 24. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94...91/25).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**Дана 06.03.2026. године, П-4 У 11814/22 (2018)**

Записничар
Наталија Манојловић,с.р.

Председник већа – судија
Драган Јовановић,с.р.

За тачност отпавка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС

